

Evangelium hominis I

U početku nije bilo Riječi, samo disanje.
Ne nečije, ne moje, ne tvoje – samo disanje
što se kotrljalo kroz prostor,
toplo poput daha na staklu, nestalno poput
misli u zoru. I već tada, prije jezika, prije imena,
čovjek je znao da postoji.

I nije bilo glasa s neba,
nije bilo gorućeg grma,
nije bilo kamenih ploča što bi obznanile Zakon.
Samo koža, krv i vrijeme.

Prva molitva nije bila izgovorena.
Bila je stisnuta šaka, glad u trbuhu,
bila je dlan položen na grudi drugog bića,
kako bi se osjetilo da unutra kuca nešto isto.

I kada je čovjek prohodao svijetom,
nije ga podijelio na sveto i profano.
Nije znao za grijeh, nije znao za otkupljenje.
Samo je znao da je gladan, da ga kiša hladi,
da se u noći boji onoga što ne vidi.

Nije imao raj, nije imao pakao.
Imao je horizont.
I nadao se da tamo negdje iza postoji
nešto više od njega samog.

Bog nije bio otkriven.
Bog je bio stvoren.
Iz potrebe, iz tuge, iz neznanja,

iz toga da nije mogao podnijeti misao
da je sve samo prah i kosti,
da će doći vrijeme kad više neće biti tragova,
kad više neće biti imena,
kad više neće biti njega.

Ali i tada, kad bi obrisao sve riječi,
sve molitve, sve knjige, sve proroke,
kad bi zgulio slojeve stoljeća,
ostala bi ona ista stvar s početka:
disanje.

I u tom disanju,
u tom ritmu postojanja,
u tom malom, neizgovorenom svjedočanstvu,
sažeo je život.

Ime i prezime učenika: Lovro Rešetar

Razred: 4. razred gimnazije